

BENT SØRENSEN
Rosenbad · Pantomime

Katrine Gislinge
Stenhammar Quartet
Esbjerg Ensemble

BENT SØRENSEN

Rosenbad · Pantomime

Katrine Gislinge, *piano*

Stenhammar Quartet

Esbjerg Ensemble

	<i>Rosenbad – Papillons</i> (2013)	24:55
	for piano and string quartet	
1	I. Allegretto	4:04
2	II. Calmo con delicatezza	5:07
3	III. Scherzando	3:07
4	IV. Andante	5:35
5	V. Fluente	1:10
6	VI. Molto espressivo con disperazione	1:19
7	VII.	4:33

8	<i>Fantasia Appassionata</i> (2017)	13:15
	for piano	

	<i>Pantomime – Papillons</i> (2013-14)	26:19
	for piano and ensemble	
9	I.	4:55
10	II. Scherzando	4:05
11	III. Andante	5:26
12	IV. Fluente	1:11
13	V. Fluente	1:32
14	IV. Calmo con delicatezza	5:03
15	VII. Allegretto	4:07

Total: 63:29

World premiere recordings

Claude Debussy once said that 'music is a dream from which one draws back the veils.' New Nordic music, known for its tautness and rationality, comes closest to that sentiment in the works of Bent Sørensen – a composer who quickly discovered an original, distinctive voice during a period of extreme flux and transition. Sørensen has drawn back the veils only to see, as Debussy did before him, that the most important questions of life and love have no concrete answers; that the best an artist can do is pose the questions themselves as eloquently as possible.

Sørensen's music can feel like the product of a dream, at once vague and precise, present and intangible. It frequently displays a dreamlike tendency to magnify tiny details while blurring the lines between the actual and the imagined. Narrative specifics often dissolve in Sørensen's works, undermined by the composer's hesitant grip on cherished intervals and shapely melodies. Those melodies might be obscured by harmonic smoke or suffocated by silence. But at the same time, they have maintained and even strengthened their place at the heart of Sørensen's tonally free, texturally sensuous music. Sometimes, they are most deeply felt when they're not technically present at all.

For a time, a sense of crumbling fragility, melodic and otherwise, saw Sørensen's music aligned with processes of decay and decline – a musical counterpart to evocative photographs of abandoned ballrooms and crumbling palaces. In more recent works, we might detect the slightest sense of renewal and optimism emerging from the wreckage, as if the composer is inclined to glance more frequently in a different, upward direction despite the continuing distillation of his established style.

Those notions of decline were prompted by melodic patterns that consistently tracked downwards and by music littered with downward glissandos – the sighs of mortality or tiredness. In works from the middle of the second decade of the twentyfirst century, we more frequently hear those little glissandos pointing upwards, and encounter melodic shapes that speak somehow of dawn as well as dusk, irrespective of context. Instead of sinking inexorably into the depths, Sørensen's music, more and more, is finding clues to a different exit – maybe, even, to new life.

Bent Sørensen

Papillons Trilogy

Papillons is a trilogy of works dating from 2013-14, filled with the ebb and flow of fear, hope and nostalgia and unified by common musical material. Each of the three works, *Mignon*, *Pantomime*, and *Rosenbad*, uses the same anchoring piano part across its movements, but each varies the order of those piano movements and places them in a different instrumental context: *Mignon* (Dacapo 8.226134) is scored for piano and string ensemble; *Pantomime* for piano and ensemble of strings, winds and percussion and *Rosenbad* for piano quintet. Sørensen has likened the compositional process to 'telling the same totally different story.'

The story is transfigured not only by the contrasting antics of the three ensembles, but also by the differing energy fields with which those ensembles surround the pivotal piano. Thus the

trilogy can be viewed as a sort of puzzle; not just an exploration of how different instruments or instrumental groups might persuade, coax, lure or influence one another but also a test of which configuration might best liberate or constrain the material – material which can just as often feel lodged still or freely flowing, run- aground or airborne.

But there is an extra layer to this puzzle, which is the mystery of provenance. When comparing *Pantomime*, *Rosenbad* and *Mignon*, it becomes impossible to say, in each piece, what came from where. We might hear a familiarly shaped Sørensen melody, like the four-note theme offered-up by the oboe in the 'Andante' movement of *Pantomime* – a theme that becomes pervasive. But we can't know for sure whether the oboe initiated that gesture, for the simple reason that the same four-note shape is referenced elsewhere in *Mignon* and *Rosenbad*. In each work, we're made to feel acutely aware of different music happening elsewhere, in another place.

Papillons – Pantomime (2013-14)

In the opening movement of *Pantomime*, the piano tries to give voice to an elegant, almost bluesy motif that eventually expands into a crystalline solo. Only by luring the other instruments into its domain via lapping waves of semiquavers can the soloist come near to harnessing the ensemble. Similarly, the 'Scherzando' that follows wants to establish a freewheeling *moto perpetuo*, which soon dies out. This time, it's the piano that becomes embroiled in the nervous energy of the strings, only to sink into a depression. In the 'Andante', the heart of the piece, a touching but naïve union emerges between the piano and winds, founded on that *echt*-Sørensen oboe motif. It is spooked by percussion instruments, some in the hands of the string players; the piano shakes the winds off but bells warn it not to continue alone.

But in the ensuing 'Calmo con delicatezza', the piano *is* alone – lost in its own world, trying to cling to a recognizable melody on the right hand side of the keyboard but helpless as it is dragged despairingly downwards towards the left. When we arrive at 'Fluente', the piano has disappeared entirely; a viola and cello pick up on a lullaby suggested by the bassoon at the end of the 'Andante', before the oboe strides into what appears to be a grand lyrical statement that's over almost as soon as it started. Or is it? The oboe is reborn on the same 'D' it had just abandoned in the second 'Calmo con delicatezza', becoming entwined with the bassoon and a ghostly musical saw as a prelude to the piano's momentary recollection of its own opening

material. That material soon takes root, encouraged by tremolo strings and a marimba.

The cyclic piano patterns of the final 'Allegretto', with frenzied percussion, suggest greater security. But the melodies themselves are just as vulnerable, like lonely individuals in bustling room. Again, the piano is prone to dark thoughts, in this case a stalking, chromatic bass line. Across all seven movements of *Pantomime*, we are left feeling that these often dysfunctional, reclusive instruments have glimpsed interdependence, perhaps even love, and come tantalizingly close to embracing it.

Papillons – Rosenbad (2013)

Rosenbad opens with the 'Allegretto' movement that ends *Pantomime*, and immediately the alternative scoring throws a different light on this half-familiar story. The piano, at the heart of a focused and compliant 'Classical' ensemble, is dominant. The strings can only hang off it, before falling by the wayside, staggering into silence. But it's the quartet that coaxes the piano back into the discourse in the following 'Calmo con delicatezza' via buzzing, fluttering tremolandos. They reference the equivalent movement in *Pantomime* but here they prepare the way for the return of the piano's elegant motif, like brushes smoothening the ice for a curling stone.

While the 'Scherzando' movement was besieged by problems in *Pantomime*, in *Rosenbad* the millwheel appears to turn largely uninhibited, grinding its way through familiar melodic shapes. When the piano experiences its crisis of confidence, the strings have only empathy. They help it back to its feet, before placing haloes over the piano's calligraphic outpourings in the 'Andante' and posing a direct reflection of its material as if in homage.

In 'Fluente' the piano reprises its solo labeled 'Calmo con delicatezza' from *Pantomime*, but the material feels emboldened. Now, the piano can confidently excuse itself and doesn't sound at all in the 'Molto espressivo con disperazione', which ends with the same niggling, repeated note gesture that opens the final movement and initially infects it. This music appears to be negotiating its way down from a position of precarious anxiety, ledge by ledge. After an upward surge, the strings find a foothold on a major third. The piano, too, manages to land its perennially floating material safely and step away; the strings switch to woodblocks, with the exception of the one first violin, which sings a final, veiled farewell.

Fantasia Appassionata (2017)

All three works in the *Papillons* series were dedicated to Sørensen's wife, the pianist Katrine Gislinge. In the summer of 2017, Sørensen was commissioned by the festival Summer Concerts on Langeland to write a piano piece, marking the festival's fortieth year. He duly delivered *Fantasia Appassionata* for solo piano, also dedicated to Gislinge and officially premiered by her at Stoense Church, on the island of Langeland, on 12 August 2017.

At that same concert, Gislinge played Beethoven's Piano Sonata No. 23, *Appassionata*, and Brahms's Seven Fantasies, Op 116. Sørensen's score, which falls into seven sections reflecting the alternating 'capriccios' and 'intermezzos' of Brahms's Fantasies, contains multiple references to both pieces, overtly and secretly. It is scattered with melodic shapes that feel somehow familiar. The splintered *Allegro appassionato* opening to Sørensen's first 'Capriccio' pulls itself together by means of declaimed dotted rhythms and a downward triad, both of which are heard in the first pages of Beethoven's sonata.

Sørensen's Brahms-like process of thematic searching culminates in a fugue marked *Allegro ma non troppo*. The fugue's subject, a sort of chromatic lullaby in the form of an arch (archetype Sørensen), survives significant turbulence including gatecrashing Beethovenian chords, before returning once more at the same tempo. But here, the fugue subject has been inverted and its most notably feature, a rising diminished seventh, now drops downwards rather than climbing upwards. As the piece takes its leave, we hear a reminiscence of that interval again: not only does it ascend once more, it has been tightened by one semitone into a consonant, contented augmented fifth.

Andrew Mellor is a journalist and critic with a particular interest in the culture and music of Denmark and the Nordic countries.

The pianist **Katrine Gislinge** trained at the Royal Danish Academy of Music, Copenhagen, and at Yale University. Over the last two decades she has established herself as one of the most significant pianists in Scandinavia with solo and chamber music concerts throughout Europe. She has worked with musicians and conductors such as Okko Kamu, Heinrich Schiff, Gidon Kremer, Kurt Sanderling, Emmanuel Pahud and Gustavo Dudamel. In 2014 Katrine premiered and recorded

Bent Sørensen's piano concerto *Mignon – Papillons* (from the trilogy *Papillons*), released on CD in 2017 for Dacapo with Lapland Chamber Orchestra and John Storgårds. Katrine has recorded several CDs for, among others, Deutsche Grammophon and, in 2014, an acclaimed recording for Danacord Records with music by Schumann and Per Nørgård. With The Danish Piano Trio she has released a Dacapo CD with Danish romantic piano trios. In 2018 a recording of selected Mozart piano concertos in chamber versions, featuring Katrine with the Stenhammar Quartet, will be released for Alba Records.

Formed in 2002, the **Stenhammar Quartet** has established itself as one of the foremost string quartets in Scandinavia. Naturally, the works of Wilhelm Stenhammar play a central part in the ensemble's repertoire which ranges from Baroque to contemporary music. The Stenhammar Quartet regularly commissions works from Nordic composers such as Sven-David Sandström and Bent Sørensen and has also given first performances of works by composers from the USA and Great Britain. The quartet has recorded extensively for Swedish Radio, BIS, CPO and previous discs have received nominations for the Swedish "Grammis" Awards as well as critical acclaim from reviewers abroad. In 2009 the ensemble was commended by the Royal Swedish Academy of Music for its contributions to Swedish music. Besides giving concerts throughout Scandinavia, the quartet has also visited festivals in Algeria, Poland, Germany, Japan and India.

Esbjerg Ensemble was founded in 1967 as the first professional chamber ensemble in Denmark, instigated by local forces and the Ministry of Culture. Esbjerg Ensemble has since kept the flag flying as a role model for similar ensembles in Denmark and abroad. The ensemble plays the complete canon of classical music, is recognized for its innovative and versatile programs, and is especially known for its reliable interpretation of contemporary works. Since the beginning, the ensemble has had a close cooperation with composers of our time, and pivotal figures like Karl-Aage Rasmussen, Hans Abrahamsen and Peter Bruun have been artistic directors over the years – a relationship that continues to develop through the annual workshop for young composers, initiated by Frederik Gislinge in 1980. For Dacapo Esbjerg Ensemble has released several CDs with music by, among others, Per Nørgård, Peter Bruun and Bent Sørensen.

Katrine Gislinge

Esbjerg Ensemble

Stenhammar Quartet

Claude Debussy sagde engang, at 'musik er en drøm, som man har trukket sløret tilbage fra'. Ny nordisk musik, som ellers er kendt for at være stram og rationel, kommer tættest på den erklæring i værkerne skrevet af Bent Sørensen, en komponist, der som hurtigt fandt en original og karakteristisk egen stemme i en tid, der var stærkt præget af flux og overgange. Sørensen har trukket sløret tilbage for blot at erkende, som Debussy før ham, at livets og kærlighedens vigtigste spørgsmål ikke har entydige svar; at det bedste, en kunstner kan gøre, er at stille spørgsmålene så klart formuleret som muligt.

Sørensens musik kan føles som resultatet af en drøm, på samme tid vag og præcis, nærværende og uhåndgribeligt. Den har, ligesom drømme, ofte en tendens til at forstørre små bitte detaljer, samtidig med at den udvisker kanterne mellem det virkelige og det tænkte. I Sørensens værker opløses ofte de momenter, som fortællingen bygger på – og det hjælper dem ikke, at komponisten kun tøvende håndterer sine foretrukne intervaller og velskabte melodier. Disse melodier kan sløres med harmonisk røgslør eller kvæles ved hjælp af stilhed. Men på samme tid har de beholdt og endda bestyrket deres plads i hjertet af Sørensens tonalt frie, teksturmæssigt sanselige musik. Af og til fornemmes de stærkest, når de teknisk set slet ikke er til stede.

I en periode viste en fornemmelse af smuldrende skrøbelighed, i melodierne og andre steder, et stærkt slægtskab med forløb af opløsning og forfald – et slags musikalsk modstykke til udtryksstærke fotografier af forladte balsale og smuldrende paladser. I de nyere værker kan vi dog ane en spinkel følelse af fornyelse og optimisme vokse frem fra ruinerne, som om komponisten føler sig kaldet til oftere at kaste blikket i en anden, opadpegende retning, trods den fortsatte udkrystallisering af hans etablerede stil.

Disse ideer om forfald blev fostret af melodiske mønstre, der konsekvent ledtes nedad, og af musik overstrøet med nedadgående glissandi – som sukke af dødelighed eller træthed. I værker fra midten af det andet årti i det enogtyvende århundrede hører vi oftere disse små glissandi pege opad, og vi møder melodiformer, der på en eller anden vis taler om dæmring såvel som skumring, uanset sammenhængen. I stedet for uafvendeligt at synke i dybderne opdager Sørensens musik, mere og mere, nøglerne til en anden udgang – måske endda til et nyt liv.

Papillons Trilogien

Papillons er en trilogi af værker fra 2013-14, fyldt med et tidevand af frygt, håb og nostalgi, og forenet af deres fælles musikalske materie. Hvert af de tre værker, *Mignon*, *Pantomime* og *Rosenbad*, bruger den samme klaverstemme som anker igennem satserne, men hver varierer rækkefølgen af klaversatserne og sætter dem i en forskellig instrumental sammenhæng: *Mignon* (Dacapo 8.226134) er for klaver og strygere; *Pantomime* for klaver og et ensemble af strygere, blæsere og slagtøj, og *Rosenbad* for klaverkvintet. Sørensen har sammenlignet den kompositoriske proces med at "fortælle den samme fuldstændig forskellige historie".

Historien forvandles ikke alene af de kontrasterende krumspring i de tre besætninger, men også af de forskellige energifelter, som disse besætninger omgiver den centrale klaverstemme med. Således kan trilogien ses som en slags puslespil; ikke blot en udforskning af, hvorledes forskellige instrumenter eller instrumentgrupper kan overtale, friste, lokke eller påvirke hinanden, men også som en test af, hvilken sammensætning, der bedst kan frigøre eller fastholde materialet – materiale, som lige ofte kan føles fastlåst eller frit flydende, grundstødt eller luftbåret.

Men der er et lag mere i dette puslespil, nemlig mysteriet om dets oprindelse. Når man sammenligner *Pantomime*, *Rosenbad* og *Mignon*, bliver det i hvert stykke umuligt at sige, hvad der kom hvorfra. Vi hører måske en Sørensen-melodi, vi genkender formen på, som for eksempel firetoners-temaet spillet af oboen i 'Andante'-satsen af *Pantomime* – et tema, der bliver gennemgående. Men vi kan ikke med sikkerhed vide, om oboen kom først med den gestus, af den simple grund at den samme firetoners-form refereres andre steder i *Mignon* og *Rosenbad*. I hvert værk gøres vi stærkt opmærksom på en anden, anderledes musik, der foregår andetsteds.

Papillons – Pantomime (2013-14)

I første sats af *Pantomime* forsøger klaveret at lægge stemme til et elegant, næsten blues-agtigt motiv, der til sidst foldes ud til en krystalklar solo. Kun ved at lokke de andre instrumenter ind i sit revir med skvulpende sekstendedelsbølger kan solisten komme i nærheden af at tøjle ensemblet. På samme vis ønsker det 'Scherzando', der følger, at sætte gang i en fritløbende *moto perpetuo*, der dog snart dør ud. Denne gang er det klaveret, der bliver viklet ind i stygernes nervøse energi, for så at falde hen i nedtrykthed. I 'Andante'-satsen, stykkets hjerte, opstår en

rørende, men naiv, forening af klaver og blæsere, baseret på dette echt-Sørensen obo-motiv. Det bliver forskrækket af slagtojsinstrumenterne, nogle af dem i strygernes hænder; klaveret ryster blæserne af sig, men klokke advarer det mod at fortsætte alene.

Men i den følgende 'Calmo con delicatezza' er klaveret alene – fortabt i sin egen verden prøver det at klynge sig til en genkendelig melodi i højre side af klaviaturet, men er hjælpeløst, mens det fortvivlet trækkes nedad mod venstre side. Når vi kommer til 'Fluente', er klaveret helt forsvundet; en bratsch og en cello samler en vuggevise op, som oprindeligt blev antydnet af fagotten i slutningen af 'Andante', før oboen kaster sig ud i, hvad der synes at være et grandtøst, lyrisk udsagn, som dog er ovre, så snart det er begyndt. Eller er det? Oboen genfødes på det samme 'D', som den just forlod i det andet 'Calmo con delicatezza', spindes sammen med fagotten og en spøgelsesagtig sav som forspil til klaverets kortvarige genoptagelse af materialet fra sin egen begyndelse. Dette materiale slår snart rod, ansporet af tremolo strygere og en marimba.

De cykliske klavermønstre i den sidste 'Allegretto', med vildt slagtojs, antyder en større sikkerhed. Men melodierne i sig selv er lige sårbare som ensomme enkeltpersoner i et travlt rum. Igen er klaveret forfaldet til mørke tanker, her i skikkelse af en listende, kromatisk baslinje. Hen over alle syv satser i 'Pantomime' får vi følelsen af, at disse ofte dysfunktionelle, ensomme instrumenter har skimtet en gensidig afhængighed, måske endda kærlighed, og er kommet forjættende tæt på at give sig hen til den.

Papillons – Rosenbad (2013)

Rosenbad begynder med den 'Allegretto'-sats, der afslutter *Pantomime*, og den anderledes besætning kaster øjeblikkeligt et andet lys på denne halvvejs kendte historie. Klaveret, som nu er hjertet i et samlet og føjeligt 'Klassisk' ensemble, dominerer. Strygerne kan kun lige hænge fast på det, før de falder af i svinget og snubler ind i tavshed. Men det er kvartetten, der lokker klaveret tilbage til samtalen i den følgende 'Calmo con delicatezza' med summende, flagrende tremolandi. De refererer til den lignende sats i *Pantomime*, men her forbereder de vejen for genkomsten af klaverets elegante motiv, som koste, der glatter isen for en curlingsten. Hvor 'Scherzando'-satsen i *Pantomime* var forfulgt af problemer, synes møllehjulet i *Rosenbad* i det store hele at dreje uforstyrret, mens det maler sin vej gennem de kendte melodiske former. Når

klaveret oplever sin tillidskrise, er strygerne blot medfølelse. De hjælper det tilbage på fode, før de placerer glorier over klaverets kalligrafiske udgydelser i 'Andante'-satsen, og iscenesætter en direkte spejling af dets materiale som en hyldest.

I 'Fluente' gentager klaveret sin solo, der hed 'Calmo con delicatezza' i *Pantomime*, men materialet føles modigere. Nu kan klaveret med sindsro trække sig tilbage en stund og høres faktisk slet ikke i 'Molto espressivo con disperazione', der ender med den samme nagende gestus af gentagne toner, der åbner sidste sats og indledningsvis inficerer den. Denne musik synes forsigtigt og omhyggeligt at bevæge sig ned fra en følelse af vakkelvorn ængstelse, afsats for afsats. Efter en opadstræbende bølge finder strygerne fodfæste på en durterts. Det lykkes også for klaveret at få sit evindeligt flydende materiale sikkert i land og træde væk fra det; strygerne skifter til woodblocks, alle undtagen førsteviolinen, som synger et sidste, tilsløret farvel.

Fantasia Appassionata (2017)

Alle tre værker i *Papillons*-serien er tilegnet Sørensens hustru, pianisten Katrine Gislinge. I sommeren 2017 engagerede festivalen Sommerkoncerter på Langeland Sørensen til at skrive et klaverværk til at markere festivalens 40-års jubilæum. Han leverede behørigt *Fantasia Appassionata* for solo klaver, også tilegnet Gislinge og uropført af hende i Stoense Kirke på Langeland den 12. august 2017.

På samme koncert spillede Gislinge Beethovens Klaversonate Nr. 23, *Appassionata*, og Brahms' Syv Fantasier, Op. 116. Sørensens værk, som falder i syv dele, der spejler de vekslende 'capricci' og 'intermezzi' i Brahms' Fantasier, indeholder adskillige referencer til begge stykker, både åbenlyse og mere hemmelighedsfulde. Værket er overstrøet med melodiske former, der føles sært bekendte. Den splintrede *Allegro appassionato*-indledning til Sørensens første 'Capriccio' samler sig sammen ved hjælp af deklamerede punkterede rytmer og en treklang nedad, begge to elementer, der høres i løbet af de første sider af Beethovens sonate.

Sørensens Brahms-lignende forløb af søgende temaer kulminerer i en fuga angivet som *Allegro ma non troppo*. Fugaens tema, en slags kromatisk vuggevise i form af en bue (arke-typisk Sørensen), overlever betydelig turbulens, samt indbrydende Beethovenske akkorder, før den atter vender tilbage i samme tempo. Men her er fuga-temaet blevet vendt om, og dets mest distinkte figur, en opadgående formindsket septim, falder nu nedad i stedet for at stræbe

opad. Som stykket tager sin afsked, hører vi en reminiscens af dette interval igen: ikke alene stiger det opad igen, det er også blevet strammet en halvtone ind til en velklingende, veltilpas forstørret kvint.

Andrew Mellor er journalist og kritiker med særlig interesse for kultur og musik fra Danmark og de nordiske lande.

Pianisten **Katrine Gislinge** er uddannet fra Det Kongelige Danske Musikkonservatorium og Yale University. Hun har de sidste to årtier etableret sig som en af Skandinaviens mest markante pianister med solo- og kammermusikkoncerter over det meste af Europa. Hun har samarbejdet med musikere og dirigenter som Okko Kamu, Heinrich Schiff, Gidon Kremer, Kurt Sanderling, Emmanuel Pahud og Gustavo Dudamel. I 2014 uropførte og indspillede Katrine Bent Sørensens klaverkoncert *Mignon – Papillons* (fra trilogien *Papillons*), som udkom i 2017 på en cd-indspilning for Dacapo med Lapland Kammerorkester og John Storgårds. Hun har udgivet flere cd'er bl.a. på Deutsche Grammophon og i 2014 en meget anmelderrost cd på Danacord Records med musik af Schumann og Per Nørgård. For Dacapo har Katrine også udgivet danske romantiske klavertrioer sammen med The Danish Piano Trio. I 2018 udgiver hun en række Mozart-klaverkoncerter i kammerbesætning med Stenhammar Kvartetten for Alba Records.

Stenhammar Kvartetten blev dannet i 2002 og siden etableret sig som en af Skandinaviens førende strygekvartetter. Wilhelm Stenhammar værker har selvsagt en central plads i ensemblets repertoire, som spænder fra barok til den nutidige musik. Stenhammar Kvartetten får ofte værker skrevet til sig af nordiske komponister som Sven-David Sandström og Bent Sørensen og har også uropført værker af komponister fra USA og Storbritannien. Kvartetten har en del indspilninger bag sig for Sveriges Radio, BIS og CPO, ligesom ensemblets flere af udgivelser har været nomineret til den svenske "Grammis" samt været genstand for international anmelderrost. I 2009 blev kvartetten hædret af The Kungliga Musikaliska Akademien for at dens indsats for svensk musik. Ud over koncerter i Skandinavien har kvartetten også spillet på festivaler i Algeriet, Polen, Tyskland, Japan og Indien.

Esbjerg Ensemble blev dannet i 1967 som det første professionelle kammerensemble i Danmark på initiativ af lokale kræfter og Kulturministeriet. Ensemblet har siden holdt fanen højt som rollemodel for lignende kammerensembler i Danmark og internationalt. Ensemblet spiller hele den klassiske musiks kanon, er anerkendt for sin nyskabende og alsidige programlægning, og er i høj grad kendt for sin stilsikre fortolkning af samtidens værker. Ensemblet har siden starten haft et nært forhold til samtidens komponister, og centrale navne som Karl-Aage Rasmussen, Hans Abrahamsen og Peter Bruun har været ensemblets kunstneriske ledere igennem tiderne – et forhold, som fortsætter at udvikle sig igennem den årlige workshop for unge komponister, startet af Frederik Gislinge i 1980. Esbjerg Ensemble har udgivet en lang række cd'er bl.a. for Dacapo med værker af Per Nørgård, Peter Bruun og Bent Sørensen.

STENHAMMAR QUARTET

Peter Olofsson, *violin*

Per Öman, *violin*

Tony Bauer, *viola*

Mats Olofsson, *cello*

ESBJERG ENSEMBLE

– *the musicians on this recording*

Kerstin Thiele, *flute*

Rachel Bullen, *oboe*

Ron Chen-Zion, *clarinet*

Etienne Boundreault, *bassoon*

Joke Wijma, *horn*

Christian Martinez, *percussion*

Sini Simonen, *violin*

Sakari Tepponen, *violin*

Michel Camille, *viola*

Ursula Smith, *cello*

Alexander Prior, *conductor*

DDD

Recorded at the Royal Danish Academy of Music, Copenhagen, on 18-19 June 2016 (Pantomime) and 14-16 August 2017 (Rosenbad, Fantasia)

Recording producer: Preben Iwan

Engineering, mix and mastering: Preben Iwan

© & © 2018 Dacapo Records, Copenhagen

Recorded in the DXD audio format (Digital eXtreme Definition), 352.8kHz/32bit

Pyramix DAW system with HORUS preamp/converter and Tango Controller

Monitored on B&W 802 Diamond speakers

Liner notes: Andrew Mellor

Danish translation of liner notes: Camilla Toldi Bugge

Proofreader: Svend Ravnkilde

Photos: p. 5 © Lars Skaaning; p. 10 © Thomas Grøndahl;

p. 11 © Bo Söderström (Stenhammar Quartet) and © Nikolaj Lund (Esbjerg Ensemble)

Cover design: Denise Burt, elevator-design.dk

Publisher: Edition Wilhelm Hansen AS, www.ewh.dk

Dacapo acknowledges, with gratitude, the financial support of the Oticon Foundation, Musikforlæggerne and Danish Composers' Society's Production Pool / KODA's Fund for Social and Cultural Purposes

DANISH COMPOSERS' SOCIETY
Professional creators of music and sound

DACAPO

8.226135

DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1986 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.

